

Kurgu 2

– köleciođlu · 30 Aralık 2017

Ay yükseliyor gök yüzü berrak sayısız yıldızlar ışıllı gece sakin kırlar renga renk çiçekler masum huzurlu bir sessizlik sarmış her yanı her şey tatlı bir uykuda mışıl mışıl bir ben uyumuyorum birde ateş böcekleri her tarafta yüzlerce yanıp sönüyor durmadan gök yüzündeki yıldızlara nisbet yaparcasına Ben ben üzgünüm ben yalnızım ay ışığının aydınlattığı kırlarda geziniyor gözlerim bir süre takılıyor bir ateş böceğine dalıyor öylece ateş böceği yanıp sönüyor birden doluyorum ağlamak geliyor içimden nedeni belli nedensiz olmaz sen yoksun yanımda yalnızım tek başıma ama ağlayamıyorum korkuyorum gecenin huzurunu bozmaktan ateş böceklerini ürkütmekten hıçkırıklarım yüreğimde düğümlenirken bir kaç damla yaş sessizce süzülüyor yanaklarımdan gecenin huzurunu bozmadan ateş böceklerini ürkütmeden düşüyor çimlerin üstüne bir çiğ tanesi gibi usulca Kanıyor yüreğin kölecioğlu derinden usul usul sessizce yar yanında yok kaldın bir yetim gibi çaresizce Ahmet kölecioğlu 10-05 1986